

Úrinő a Belvárosban. Divatos, lapos kalap, kitűnően szabott, újvonalú ruha van rajta, s kesztyű a kezén. Talpig elegáns. Valóban csak talpig. Mert a lábán nincs harisnya, s a cipőjét is mindössze néhány vékony szíjból tákolták össze. Magyarán szólva mezítláb van. Azaz mégse egészen mezítláb. A lábán az ápolat körmök bíborvörösre vannak festve.

1935. augusztus 23., péntek, 4. old.

Pesti utca

Két micisapkás suhanc álldogál az esti hományban a tér sarkán. Szájukban a legolcsóbb cigaretta füstől, vörös kezük kilóg kurta kabátujjuktól, nyakukba színes átvető. A párizsi Montmartre-ra is bátran odaillenek. Most kecses fiatal nő libben elébük. Nyakába kékróka simul, makulátlan fehér bőrkesztyű a kezén, kalapját egyenest Párizsból küldheték a címére. Aranytárcájából illatos cigarettát vesz ki, s kedves, szerény mosollyal tüzet kér az ácsorgó legényektől.

Azok izgatottan kikapják szájukból az égő cigarettát, s versengve nyújtják a nő felé. A cigaretta meggyullad, a hölgy néma főhajtással távozni készül, a két fiatalember pedig mély hajlongások közt, többször egymásután – szinte szédelegve – hebegi: „Nagyon szépen köszönjük. Nagyon szépen köszönjük.”

Szegények. Annyira meg voltak tisztelve, hogy még ők köszönték meg azt a tüzet, melyet adtak.

•

A társaskocsi megállója mögött kávéházi tornác. Még künn az utcán a „nyári kert”. Még nem vitték telelőbe, de a virágjukat, levelüket már dér csípte, s hervadoznak, sárgulnak az éles őszi szélben. Egy hölgy várakozik a megállónál. Sokáig kell várnia. Épp az orra előtt szaladt el a kocsi. Egy darabig topog, ténfereg, nézelődik, majd hirtelen elhatározással a kávéházi

tornác elé lép, s kéretlenül kertészkedni kezd. A száraz leveleket, hervadt muskátli-szirmokat lecsipdesi, az ágacskákat végigtörülgeti, kisimítja, a földet lenyomkodja. Észre se vette, a kocsi, amelyre várt, ismét elrohant előle. Hát tovább ápol és rendezkedik szenvedélyesen az idegen, pusztulásra ítélt őszi virágok között. Arra gondolunk, jó anya lehet ez a nő. Jó feleség. Meg lehet bízni benne.

•

Mit láttunk utóbb a pesti utcán?

Láttunk egy tetőtől-talpig népviseletbe öltözött baranyai parasztnyecsckét a Belvárosban, feje fölött hímzett, sárga selyem napernyő feszült a szitáló esőben.

Láttunk egy férfit nyakában eleven kígyóval sétálni a körúton.

Láttunk egy púpos asszonyt, jobb kézfején egy vedlett, szürke verébke üldögélt. Így ballagtak ketten a kora reggeli ködben az utcán. Megható volt együtt ez a két vedlett, szürke verébke.

Láttuk, amikor egy padon szundikáló öreg bácsi ősz, kopasz fejét hátulról megsimogatta egy arra sétáló, idegen hölgy.

Láttuk, amint három férfi egy fölvirágzott, lakodalmas gépkocsiban hevesen, szenvedélyesen vitatkozott. Vajon hová tűnhetett a menyasszony?

Láttuk, amint az őszi szél a sárguló faleveleket fölkapta, összetereelte, vadul kergette a földön. Kis távolságból nézve úgy rémlett, hogy egy falka apró, ismeretlen, vörhenyes színű állatka fut-rohan a járdaszélen.

Láttuk, amint négy iskoláslány egyszerre szorongott egy utcai telefonfülke üvegalitkájában. Az ötödik künn állt őrt, ha véletlenül tanár vagy igazgató mutatkoznék a szemhatáron.

1935. október 30., szerda, 8. old.